

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

§. VII. S. Fides Officio Ecclesiastico, ei proprio, in variis regionibus culta.
Codices miraculorum ejus, infra edendi, auctor, hujusque fides, et cur non
omnia miracula edenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

A *demonstrant. Reliqua, quæ ad ejus cultus celebritatem faciunt, sequenti § absolutum eo.*

§ VII. S. Fides Officio Ecclesiastico, ei proprio, in variis regionibus culta. Codicis miraculorum ejus, infra edendi, auctor, hujusque fides, et cur non omnia miracula edenda.

Pro reliquis
ex veteri
Rothomagen-
si Missali

P *Præter complura provinciæ et diœcesis Tolosanæ, Galliæque universæ loca, quæ, teste Simone de Peyronet in suo Catalogo Sanctorum pag. 478, a S. Fide nostra nomen habent, eamque ut tutelarem venerantur, tot sunt in Galliis ecclesiæ, quæ vel solemnè in Sacrificio Missæ commemoratione, vel officio Canonico sanctam Martyrem jam pridem coluerunt, ut, si de singulis vel paucissima proferrem, infinitus forem. Quapropter specimen loco unam duntaxat pro reliquis hic describam, quæ in Missali Rothomagensi, anno 1585 edito, exstat, propriam S. Fidis Missam. Ita fol. 49 hæc se habet: Sanctæ Fidis virginis et martyris festum trium lectionum. Officium (nempe Missæ.) Cognovi, Domine, quia æquitas judicis tua, et in veritate tua humiliasti me, contige timore tuo carnes meas, a mandatis tuis non me repellas. ps. Beati immaculati in via, qui ambulant in lege Domini. Oratio. Quæsumus, Domine, Deus noster, ut nobis beatæ Fidis, virginis et martyris tuæ, hodierna festivitas salutis præstet incrementum: cujus admiranda vita salutare præbet exemplum. Per Dñm. Epistola. Domine, Deus meus, exaltasti. Graduale. Specie tua et pulchritudine tua intende, prospere procede et regna. Ver. Propter veritatem et mansuetudinem et justitiam et deducet te mirabiliter dextera tua. Alleluia. Ver. Adducentur regi virginæ post eam, proxime ejus afferentur tibi in lætitia. Evangelium. Simile est regnum cœlorum decem. Offer. Offerentur regi virginæ post eam proxime ejus: offerentur tibi.*

Missæ propria,

C *80 Secreta, Deus, qui semper es gloriosus in Sanctis tuis, qui, ut mundi fortia quæque confundas, in minimis quoque virtutem potentia tuæ demonstras: suscipe hanc oblationem quam tibi pro commemoratione sanctæ Fidis, virginis et martyris tuæ, offerimus: et præsta, ut apud te nos adjuvet ejus oratio, cujus tibi placuit vita sancta et gloriosa passio. Per Dominum. Communio. Feci judicium et justitiam, Domine, non calumnientur mihi superbi, ad omnia mandata tua dirigebar, omnem viam iniquitatis odio habui. Postcommunio. Prosit nobis, Domine, quæsumus, hujus Sacramenti libatio, et beatæ Fidis virginis et martyris tuæ nos apud te gloriosa sublevet intercessio. Per Dominum nostrum. Hactenus laudatum Missale Rothomagense, cui ex Meldensi Breviario, anno 1640 edito, proprias Officii Canonici Lectiones, ac vel idcirco, quod hæ Actorum, quæ edituri sumus, compendium sint, ipsaque etiam singularum Responsoria subjicere lubet, ut ex iis qualemcumque cultus, in Canonico Officio S. Fidis delati, notitiam lector habeat.*

81 Hiscæ verbis pag. 748 ad diem 6 Octobris conceptæ sunt: Lectio 4. Fides, Agenni in Aquitania

*ex clarissimis orta parentibus, a teneris annis Christo virginitatem vovit, et eam post aliquot annos proprii sanguinis effusione nobilitavit: siquidem Maximiano in Christianos sæviante, cum præses Dacianus Agenum venisset, ut imperatoris impie crudelitati serviret, Fidei nomen (quod Christiana esset) ad præsidem continuo delatum est. Quod ubi rescivit illa, et satellites instare sensit, Sponsi sui opem deprecata et crucis signo armata, obviam illis perrexit intrepida. Hactenus secundi Nocturni prima Lectio, cui subditur hoc Responsorium: Non eris inter virginæ fatuas, dicit Dominus, sed eris inter virginæ prudentes, accipientes oleum lætitiæ cum lampadibus suis * Obviantes obviantur Sponso cum palma virginitatis. v. Venientes autem venient cum exultatione, portantes manipulos suos. Obviantes.*

AUCTORE
J. G.
et ex Breviario
Meldensi
Lectiones

E *82 Lect. 5. Hanc Dacianus blanditiis primum, postea minis a veri Dei cultu tentavit abducere, Dianam proponens, cui sacra faceret. Sed tentationes illæ gloriosiorum confessionem expresserunt. Affirmavit nimirum, sibi in animo esse, quævis tormenta pro Christo perpeti et mortem in ejus confessione subire. Quapropter iratus præses Virginem in cratem ferream conjicit, catenis ferreis colligat, in quatuor partes distrahit, ignemque supponit cum adipe: atrox certe teneris membris supplicium. Nec tamen vincitur Fides, sed divina virtute, cum patet, non læditur. Post hæc, quæ, quo modo intelligenda sint, in Annotatis pag. 289 dicemus, sequitur Responsorium in hæc verba: Simile est regnum cœlorum decem virginibus, quæ accipientes lampades suas, * exierunt obviam sponso et sponsæ. v. Prudentes autem virginæ acceperunt oleum in vasis suis cum lampadibus.*

et propria

F *83 Lectio 6. Plurimi invictum Virginis animum admirati, fictiles deos colere desierunt, in unum Deum credentes, et oblati idolis thus adolere recusarunt, idcirco, lata in eos sententia, simul cum beata Fide capite minuti sunt. Fuerunt autem eorum corpora Agenni sepulta uno in tumulo, atque inde post multum tempus levata, in basilica, sub titulo sanctæ Fidei, tamquam primariæ Agennensium patronæ, constructa, posita sunt. Hiscæ subditur hoc Responsorium: Hæc est virgo sapiens, quam Dominus vigilantem invenit, quæ, accepta lampade, sumpsit secum oleum, * et, veniente Domino, introivit cum eo ad nuptias. v. Inventa bona margarita, dedit omnia sua et comparavit eam. Et veniente. Gloria Patri. Et veniente. Tum pro tertio Nocturno assignantur Homilia in Evangelium: Simile est regnum cœlorum thesauro abscondito in agro, et Responsoria de communi virginum, ex quo et Nocturnorum psalmi ceteraque desumenda præscribuntur. Orationem, quæ de communi virginis et martyris in hoc Breviario est, quæque incipit: Indulgentiam nobis, quæsumus, Domine etc. huc pariter transcribere necessum non est. Ceterum, an non potius in basilica S. Caprasii, quam in S. Fidis, a S. Dulcilio honorifice posita fuisse Sociorum S. Fidis corpora, dicenda sint, vide disputata a num. 33.*

exhibentur,

84 Quæ in ecclesiarum Galliæ Officiis de S. Fide ex communi Virginum Martyrumque desumpti fuisse videntur Hymni, ii in Officio, quod S. Cucuphatis in Hispania monachi ex Breviario Ms. recitare consueverunt, ex omni parte proprii sunt,

et ex Ms.
Breviario
S. Cucuphatis
Hymni ad
Vesperas,

- AUCTORE**
J. G. *sunt atque idcirco eos Missæ propriæ, propriisque Lectionibus Gallicanis subnecto. Ita Hymnus ad Vesperas habet:*
- Adest dies lætitiæ,
Sanctæque Fidis gaudium,
Quam vocavit Rex gloriæ
Ad summum cœli præmium.
Hæc est Virgo sanctissima
De numero prudentium,
Sancta Fides clarissima
Inter choros lætantium.
Fulsit Fides martyrio
Servans corpus virginium,
Salutis desiderio
Regnum optans æthereum.
Virgo Fides egregia,
Ora pro nobis Dominum,
Ut det per tua merita
Cœlorum plenum gaudium.
Gloria Patri Domino,
Filio et Paraclito,
Qui vitam sine termino
Det nobis cœli solio. Amen
- ad Matutinum.**
85 *Hymnus ad Matutinum in eodem Ms. Breviario his verbis incipitur:*
- B** In matutinis cantemus
Sanctæ Fidis præconia,
Filium Dei laudemus,
Qui det nobis cœlestia.
Agenna gaude civitas,
Age Fidis memoriam,
Quam decoravit sanctitas
Propter suam victoriam.
Laudemus tantam Virginem,
Nec non ejus martyrium,
Ut ad beatitudinem
Veniamus cœlestium.
Cantemus omnes hodie
Sanctæ Fidis memoriam,
Quam vocavit Rex gloriæ
Ad paradisi gloriam.
- et ad Laudes recitantur,** *hæc habet:*
- 86 *Denique, qui ad Laudes canitur, Hymnus*
- C** Ad Laudes hujus Virginis
Cantemus omnes dulciter,
Ut ad fructum dulcedinis
Veniamus alacriter.
Clara voce cantemus
Sanctæ Fidis victoriam,
Omnipotentem laudemus
Per fidei constantiam.
Gaudeat præsens concio
De sancta Fide virgine,
Quæ gaudet cœli solio,
Splendens cœlesti lumine.
Nunc cantemus solemniter
Humiliter Officium,
Cujus sacrata pignora
Veraciter custodimus.
- ceteraque perstringuntur, ex quibus cultus ejus amplitudo patet.*
- 87 *Quod vero ad hujusmodi cultum attinet, quo in Anglia olim S. Fides gavisa fuit, testatur Breviarium secundum usum ecclesiæ Sarum, quod anno Christi 1499 Lovanii excudit Theodoricus Martini Alostensis, præter orationem his verbis conceptam: Deus, qui præsentem diem beatæ Fidis virginis martyrio facis esse solemnem, præsta ecclesiæ tuæ, ut, cujus merito gloriatur, ejus precibus adjuvetur, tres Lectiones, S. Fidi proprias, quas studio hic non describo, recitatas olim in ecclesiastico ejus Officio fuisse. Quin imo etiam post legendum Angliæ schisma sanctæ Martyris nostræ nomen in Anglicanæ liturgiæ Calendario servatum fuisse, scribit Bailletus ad hunc diem pag. 94, et liquet ex Commentario historico in Breviarium Romanum, auctore J. Grancolas, edito, ubi pag. 25 inter S. Remigium sanctumque Dionysium S. Fidis nomen medium ponitur. Mitto enumerare cetera, seu Anglica, seu Belgica seu Germanica, aliæque Calendaria antiquissima, ex quibus in regionibus illis tam in Missæ Sacrificio quam in aliis Ecclesiasticis Officiis celebrem olim S. Fidis cultum fuisse, et in nonnullis hodieum esse, nemo non perspicere queat.*
- 88 *Reliquum est ut de Codice Miraculorum S. Fidis, quem post Martyrii Translationem ejus Acta edemus, nonnulla hic disseramus. Hunc, ex veteri Ms. Codice Bisontinæ Chiffletiorum bibliothecæ descriptum, et a R. P. Petro Francisco Chiffletio, S. J. theologo, ad se missum, Philippus Labbeus S. J. itidem theologus, primus omnium publici juris fecit tom. II Novæ Bibliothecæ Ms. a pag. 531: cumque, qui in nostro Codicis Ms. reginæ Sveciæ apographo, inque Carnutensi, a Mabillonio tom. IV Annal. Benedictinorum laudato, Codice Ms. exstat, Bernardi seu Barnardi, Andegavensis scholæ magistri, Prologus in Chiffletiano codice desideraretur, totius Operis auctorem Labbeus anonymum dixit, at antiquum, quique undecimo post Christum seculo vixisse, ex historia sua deprehenditur. Et hoc quidem, uti ex dicendis apertius etiam patebit, omnino recte statuit Labbeus; veruntamen Libri Miraculorum S. Fidis auctorem non anonymum, sed memoratum ante, cujus Prologus Operis vero est, Bernardum, Andegavensis scholæ magistrum, esse, Albericus in Chronico ad annum 894 his verbis testatur: Ad sanctum Fulbertum, episcopum Carnotensem, Bernardus, scholasticus Andegavensis, (écoulate Gallice vocant) edidit Libellum Miraculorum sanctæ Fidis de Conchis, quæ passa est Aginno sub impio Daciano cum beato Caprasio, at die probabilis diverso, uti num. 21 ostendimus, quem proin consulesis.*
- 89 *Alberici testimonio, ut laudatum Bernardum præfati Operis auctorem esse, omnino liqueat, adde ipsum ejusdem titulum, in nostro Codicis Ms. reginæ Sveciæ apographo his verbis conceptum: Incipit Liber Miraculorum S. Fidis, virginis et martyris, editus a Bernardo, Andegavinæ scholæ magistro, cui verbotenus ferme consonat, qui in Carnutensi codice memorato reperitur, quemque Mabillonius cit. tomo Annal. Benedictinorum pag. 24 ad annum Christi 1010, num. 42 recenset, ubi et laudatus Annalista exponit, tum cui hunc librum Bernardus dicarit, tum quæ hujus conscribendi occasio data fuerit; sed hæc ipsismet Bernardum dicentem audiamus: Sanctissimo, inquit, atque hominum doctissimo Fulberto, Carnotano episcopo, Bernardus, scholasticorum minimus, summæ beatitudinis donum. Cum dudum Carnoti vestra sincera conversatione fruerer, accidebat crebris, ut vel scribendi causa vel orandi, S. Fidis martyris, quæ extra muros ejusdem urbis sita est, ecclesiam adirem. Qua de re memini, nosaliquando inter confabulationis colloquia incidisse in mentionem S. Fidis miraculorumque ejus, quæ in loco Conchacensis cœnobii, ubi sacrosanctum corpus illius veneranter excolitur, omnipotentis Christi munere fiunt assidue. Quæ, quia partim vulgarium fama celebrari videbantur, partimque inaudita habebantur, haud aliter, quam inanis fabulæ commenta a fide rejiciebantur. Et tamen cum, quod verum erat, per-*

Codicem miraculorum S. Fidis non anonymus.

E

sed Bernardus, Andegavensis scholæ magister,

F

* an sileri?

A voluntatem Dei silere non poterat, verique opinio pene per universam Europam jam discurret, paulatim subit mihi in corde tacita et et oblivionis impatiens cogitatio, uti ipsum sanctæ Martyris habitaculum eadem studio discendi adirem. Postremo adeo res rediit huc, ut voti, inde facti, tempus diemque, ne daretur oblivioni, in manuali codicello notaverim.

partim anno 1020 composuit,

90 Hactenus Bernardus, qui tandem, exacto triennio, quo fractra opportunam Conchas adeundi occasionem expectarat, eo se primum contulit, tum ut de virtutibus seu miraculis S. Fidis sollicite per se ipse inquireret, tum ut ea dumtaxat prodigia litteris commendaret, quorum testes in promptu habuisset, quæque vera esse, certissime comprehendisset, prout ipse in eodem Prologo exponit. Neque semel tantum iterumque, uti scriptores Historiæ litterariæ Franciæ tom. VII, pag. 308 et 309 voluit, eam ob rem Conchas profectus fuit, sed se tertio id fecisse in nostro codicis Ms. reginæ Sueciæ apographo cap. 13 his verbis affirmat Bernardus: Anno igitur ab Incarnatione Domini millesimo vigesimo, Indictione tertia, tam S. Fidis amore motus, quam Wiltberti illuminati gratia revisendi (ejus nempe, cujus initio sui Operis meminerat,) tertio ad Conchas repedavi. Quibus ex verbis etiam ipsum tempus, quo citius hoc ejus Opus absolutum non fuerit, definitum habemus. An autem, uti Mabillonius in Annalibus Benedictinis loco citato et scriptores Historiæ litterariæ pag. 309 scribunt, sub annum Christi 1010 vel 1012 munus Operi primum admoverit Bernardus, exacte definire nequeo. Id tamen ex Bernardi verbis certum, inter primam ejus ad Conchense cœnobium profectioem, interque secundam aliquot annorum intervalla existisse, uti cap. 13 in nostro laudato apographo ipse testatur; inter hanc autem et tertium, quod anno Christi 1020 instituit, Conchense iter, annum saltem et medium interfluxisse, prout cap. 14 illic etiam insinuat. Itaque, tametsi non omnino indubium, certe admodum probabile est, Bernardum saltem non prius, quam anno 1010, suum de miraculis S. Fidis Opus conscribere cepisse, quod dein Fulberto, qui ab anno Christi 1007 vel 1029 Carnotensem sedem summa eruditionis et sanctitatis fama tenuit, conscripto, uti ante dicimus, Prologo dicavit.

inque tres libros divisit;

C 91 Fuisse illud Bernardi Opus in tres libros divisum, tum ex Fragmento aliquo libri tertii, quod scriptores Historiæ Occidentis tom. II inter Instrumenta col. 6 produciunt, tum potissimum ex ipsis Bernardi verbis, quæ in laudato jam plus semel apographo nostro cap. 16 exstant, indubium evadit. Illic enim, cum ante Bernardus dixisset, se tertio ad Conchas repedasse, ita scribit: Post hæc autem, rite completa solemniorationum celebritate, volentem protinus (ex Conchensi cœnobio Andegavorum) redire, cœperunt (Conchenses) instanter interpellare, atque obtestari, uti tertium S. Fidis miraculorum adderem librum, quem re ipsa cum conscripsisse, liquet ex variis, quæ post enarrat, S. Fidis patrocinio patratæ miraculis. Ceterum quot capita singuli ejus libri complecti fuerint, haud facile mihi dictum est, tum quod Bernardus ipse id nusquam indicat, tum quod integrum ejus Opus, eo ordine, quo compositum ab eo fuit, necdum in publicum prodit. Illud multo amplius fuisse, quam quidem Labbeana editio nostrumque codicis reginæ Sueciæ apographum prout se ferant, indicio est, quod t. II Historiæ Occidentis ex Bonaldi, montanorum loco-

rum in Ruthenis judicis, Ms. Historia Comitatus et Comitum Ruthenicorum laudatur caput 30 libri 1, quod in editione Labbeana inque nostro apographo octavarum dumtaxat est.

92 At num ad unum omnia, quæ tum in apographo nostro laudati codicis Ms. reginæ Sueciæ, tum in editione Labbeana referuntur miracula, reipsa a Bernardo conscripta, et sui temporis doctissimo Galliarum episcopo, Fulberto, nuncupata fuerunt? Respondeo, meo judicio in nostro apographo nonnulla esse, quæ potiori jure Conchensi cuidam monacho, quam Andegavensis scholæ magistro adscriberentur; atque in Labbeana etiam editione esse, quæ Bernardo probabilis adjudicari nequeunt. Quod ad priora attinet, scriptor capituli, quod in apographo nostro est, vigesimum tertium, ac de puella, meritis S. Fidis a demonio liberata, agit, ejusmodi verbis passim hic utitur, quibus se Conchensem monachum non obscure prodat; quippe de puella ista, quæ ad Conchense monasterium adducta fuerat, sic loquitur: Ad nos est usque perducta, ad expetenda nostræ Virginis suffragia; et paulo post: Conclamatur a nobis, S. Fidis interventu saluti esse restitutam. Denique ita caput illud concludit, Quam etiam, dum scribo, nostro in vico morari non dubito. Quæ quidem verba, nisi vehementer fallor, nemo Andegavensis scholæ magistro attribuet; et cap. 24, postquam de milite, sagitta vulnerato, et per S. Fidem sanato, sat prolixum tenuisset sermonem, idem, uti apparet, qui caput præcedens scripsit, hæc addit: Quid opus est verbis? sanitati confestim redditur (miles,) iter Conchacense carpitur, ad nos usque veniens letatur, ab eodem ipso nobis refertur, quæ etiam monachum suo suorumque collegarum nomine scribentem potius, quam Bernardum, Andegavensis scholæ præceptorem, indicant, præsertim cum hic de se passim in singulari, ut vocant, numero loquatur, et Conchense cœnobium, non suum, sed monasterium S. Fidis vocare soleat. Ad hæc, cum ipsum etiam caput 22 apographi nostri meo quidem judicio non satis stilum Bernardi sapiat, et præter hujus scriptoris morem implexam, nec secum bene coherentem narrationem præferat, hoc itidem nec ab eo scriptum, nec Fulberto dicatum fuisse, mihi multo probabilius videtur.

AUCTORE J. G.

at non omnia, quæ sub ejus nomine venditari solent,

E

revera ab ipso conscripta fuerunt.

F

AUCTORE
J. G.

beana editionis caput 21 auctorem habeat Bernardum, necesse fit, ut Robertus, seu Robertus, Cantoioiensis monasterii abbas, qui illic in prodigii testem publicum vocatur, in vicis adhuc fuerit. Atqui tamen, si anno 1020, imo etiam, ut liberalis sim, si anno 1010 hoc caput 21 conscriptum statuamus, fieri nequit, aut saltem minime credibile est, ut Robertus ille vocari tum in testem potuerit, utpote qui vel anno Christi 1010 non tantum reverenda canitie satis honestus, qualis illic vocatur, sed centenario longe major existisset, quandoquidem jam tum ab anno 945 a Stephano II, Claramontensi episcopo, Cantoioiensis monasterio praefectus fuerat, postquam, jam ante maturus aetate vir, Bricatensis abbas seu praepositus fuisset, quemadmodum tom. XI Spicilegii Acheriani editionis primae pag. 285 ex fundationis diplomate et apud Mabillonium in Annal. Bened. ad annum Christi 945 num. 79 videre est. Igitur caput illud 21, prodigium illud complectens, Bernardum, qui sua dumtaxat aetate gesta, et quorum testes in promptu essent, conscribere voluit, nulla veri specie auctorem habere, dici potest. Hisce adde, quod hujus capituli auctor suo loquendi modo se tum suo, tum collegarum suorum nomine, loqui, ut supra de alio diximus, satis prodatur, ut adeo eum diversum a Bernardo esse, vel ex hoc capite non temere asseri possit.

Cur non omnia miracula S. Fidis a nobis elenda.

94 At, quorsum haec, inquires, tam diffuse disputata? Respondeo, ut causam reddam, cur non omnia, quae tum in apographo nostro, tum in editione Labbeana referuntur miracula, hic recudenda censuerim, eorumque habuerim delectum, quorum potior esset fides, tum ab ipsius Bernardi auctoritate, tum a testium, quos hic laudat, relatione. Ceterum, vel inter haec nonnulla sunt, quibus, nisi mirabilem in Sanctis suis omnibusque operibus Deum esse sciremus, eaque hic ab erudito et ecclesiastica dignitate praedito sacerdote memoriae commendata essent, haud adeo integram, nedum facilem haberemus fidem. Ipsa nunc Martyrii S. Fidis Acta habe: quibus Translationum corporis ejus documenta, hisque Miraculorum libros tres, pro nostro more in capita divisos, appositisque in margine veterum capitulorum nostri apographi numeris, ex parte saltem post subjiciam, et Annotatis illustrabo.

ACTA

Auctore anonymo perquam antiquo a.

Ex codice Ms. reginae Sueciae signato 863.

S. Fides, adhuc juvenis virgo, b c

* I. fide, vel adde lumine

Sancta igitur b Fides Agennensium civitate c oriunda fuit, et ex parentibus clarissimis splendidissima proles procreata, alumna loci ipsius in ortu, facta est patrona in passionis obitu; nobilis quoque veterum et generosa stirpe parentum, sed facta est Christi munere nobilior, quae stola virginitatis candida induta, fulgens fidei * in Domino Jesu Christo, odorem suavitatis protulit. Haec namque prima in civitate

Agenna d decus et exemplum magni martyrii D cunctis Christi fidelibus fuit; vitam namque temporalem perdere voluit, ut possideret aeternam, quia ab ipsis incunabulis infantiae Dominum Jesum Christum dilexit et suum Deum esse authorem *. Juvenis quidem tempore passionis erat aetate e, sed sensu et opere senex manebat; pulchra erat facie, sed pulchrior mente; virginitatis quoque candore formosissima, vultusque hilaritate serena.

2 Igitur cum eodem tempore praeses sceleratissimus, nomine Datianus, directus a profanis Diocletiano seu Maximiano imperatoribus, qui tunc Romanae arcis primatum regere videbantur f; Agennum urbem ingrederetur, dolo instigatus diaboli, quatenus sacrilegos beneficis remuneraret g, atque Christianis, ibidem metu ipsius latentibus, atrocissimas penas inferret; continuo beatissimam virginem Fidem accersiri jussit et suis conspectibus duci praecipit. At illa se sponte ministris offerens h, corpusque suum undique signo sanctae Crucis i muniens, orabat ad Dominum, dicens: Domine Jesu Christe, qui tuos semper in omnibus adjuvas, adesto nunc famulae tuae, et praebe ori meo sermonem acceptabilem, quem in conspectu tyranni hujus respondeam: et armata sanctae crucis vexillo, fronte, ore pectoreque, sancto roborata spiritu, hilari animo perrexit.

3 Cum autem adstaret coram praeside, blando sermone ait ad eam: Quod est vocabulum nominis tui? Cui consequenter sancta Fides, nullo metu perterrita, respondit: Fides nomine et opere vocor. Praeses dixit: Qui cultus, inquit, religionis ac fidei tuae? Ad haec sancta Fides respondit: Ab exordio juventutis meae Christiana sum, et Domino Jesu Christo tota mentis devotione deservio, illiusque nomen confiteor; illi me tota devotione committo. Praeses vero callidissimus, simulata tranquillitate, paulo indulgentius respondit: Accipe, inquit, o juvenis puella, consilium, pulchritudini atque juventuti tuae necessarium, et cessa ab hac confessione, et sanctissimae Dianae k sacrificia, quia ipsa est sexui vestro consimilis, et multis te muneribus faciam ditiozem. Quam promissionem Christi Virgo, velut nihilum deputans, ita respondit: A Patrum traditionibus cognovi, quia omnes dii gentium daemonia sunt l, et tu mihi persuadere vis blanditiis, ut eis sacrificare debeam? Praeses vero, ira commotus, ait ad eam: Ut quid deos nostros daemonia esse, dicere praesumpstisti? Aut, prostrato, inquit, corpore, diis sacrificia, aut diversis te faciam interire tormentis.

imperterita Christum confitetur, ac blanditias et iram praesidis contemnit;

4 Tunc sancta Fides, secunda de praemio, exemplo magnorum martyrum roborata m, has audiens minas, desiderans a terrena vita ad supernam migrare gloriam, in hac vociferatione prorupit, dicens: Ego enim pro nomine Domini mei Jesu Christi non solum pati diversa sum parata tormenta, sed et mortem in ejus confessione subire desidero. Tunc praeses, magis furore succensus, jussit satellitibus suis, ut sanctam Virginem inferrent in lectum aereum n et superpositam per quatuor partes extendi, ignemque supponi praecipit, ut ejus membra tam crudeli disrumperentur supplicio. Itaque candentem craticulam sanctissima Virgo ultro conscendens, divaricatis membris, per quatuor partes extenditur, lorisque o ferreis coarctata per flammeam cratem provolvitur; cui impii ministri

quare dire ejus jussu torquetur;

m

n

o